

HIERARCHIA TMY

IKAR

ADRIANA BOLYOVÁ

ADRIANA BOLYOVÁ

HIERARCHIA TMY

IKAR

Text © 2021 by Adriana Bolyová
Cover illustration © 2021 by Rastislav Le
Cover design © 2021 by Juraj Šramko
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7818-9

Venujem svojej mame.

NATAŠA

Mám Ťa, zašumeli listy javorov. Zdvíhajúci sa vietor ich len tak rozvlnil. *Len kráčaj. Mám Ťa.* Chodník skrytý v tieni stromoradia sa Radane pozdával čoraz menej. Pustila sa ním, aby unikla páľave letného poludnia, no hoci ho lemovali pestré predzáhradky, sponedzi sadrových trpaslíkov sa k nej plazila úzkosť.

Mám Ťa!

Zastala a zdvihla hlavu. Na konárikoch poskakovali drozdy. Jeden vtáčik znehybnel a otočil k nej ostrý žltý zobák.

Radana opäť vyrazila a pridala do kroku. Nad sebou začula šuchot krídel a oslavné čvirikanie. V duchu sa presviedčala, že žiadny operený gang ju neprenasleduje a už vonkoncom sa s ňou nerozpráva.

Vo vrecku nohavíc jej zavibroval mobil. Hneď ho vytiahla.

„Kde si, púpavka?“ ozvala sa mama. „Ešte nie si doma?“

„Som na ceste. Prečo?“

„Kde *presne* si?“ naliehal hlas, kolísal. „V Briezках?“

„Áno.“

„Choď rovno domov, dobre?“

„Niečo sa stalo?“ Tvrdý tón používala Radana len výnimočne, no narastajúce obavy ju k nemu dotlačili. „Nechápeš, mami, nemôžeš mi normálne...“

Do ruky jej vrazilo vtáčie telíčko. Mobil opísal vo vzduchu zlovestný oblúk. Dopadol na chodník a rozletel sa na tri časti.

Radana zarazene stála na mieste a hľadela na rozčuchraného drozda, ktorý sa zniesol doprostred cesty. Zaspieval.

Bol to oduševnený štebot, ktorý by sa možno nikomu v celej Prahe nezdal zvláštny. Radana však v čvirikaní počula len jediné: *Mám Ťa, mám Ťa, mám Ťa.*

Zvrtla sa a so srdcom v hrdle zamierila späť. Opačným smerom, ako bývala. Plán „choď rovno domov“ stroskotal rovnako ako jej nádej, že nebude zbabelá.

To nie je vtáčik! zrúkol jej vnútorný hlas. *Bež!*

Pokračovala rozpálenou ulicou. V hrudi jej prudko tlklo srdce a pod blúzkou ju štekľil pot. Nechcela sa rozbehnúť. Zvíťazila by nad ňou panika.

Pod nohami jej zavržďal štrk. Cesta sa končila. Prechádzala do úzkeho chodníčka na okraji prírodného parku. Pred rozľahlým priestorom Radanine kroky zneisteli. Ak sa stane čokoľvek, stane sa to bez svedkov.

Potkla sa o konár. Nedávala pozor už ani na vlastné nohy. Sústrediť sa mohla len na čvirikanie, ktoré sa jej znova a znova ozývalo za chrbtom. Kolenom sa zaborila do ostrých kamienkov, vyhrkľi jej slzy.

Vstávaj! Bež k tým stromom!

Keď prudko vstala, po lýtku jej stiekli kvapôčky krvi. Najradšej by sa rozbehla domov. Vnútorný hlas jej však navrával, že vyraziť vtáčikovi v ústrety by situáciu iba zhoršilo.

Radana predsa len utekala. Neobzerala sa. Príliš sa bála, že ju prenasleduje niečo iné a ona to azda uvidí.

Zranenú nohu jej preklala trýznivá bolesť. Vtáčí zobák sa jej nemilosrdne vnoril do ohybu kolena a Radana so zvresknutím opäť spadla.

Mám Ťa! zaškriekal čierny netvor a roztvoril krídla. Poľahky sa roztiahli do pármetrovej dĺžky. Skrútili sa okolo

Radany kľáčiacej v prachu a objali ju, akoby ju chceli poľaskať, a nie znieť zo sveta.

Ladový dotyk pierok trval len okamih. Kým si Radana stihla uvedomiť, čo sa deje, čierne perie zachvátili zlatisté iskry. Krídla sa roztvorili a Radane do očí znova zasvietilo slnko.

Iskričky sa zorganizovali a vytvorili bzučiaci roj. Cielene vrážali do nepriateľa a z miest, kam ho zasiahli, vytrhávali kúsky čiernej hmoty. Netvor sa zaháňal a neznesiteľne pišťal.

Radana neotáľala. Krátko vzlykla, no vyškriabala sa na nohy. S krivkaním a zapchávajúc si uši sa rozbehla k stromom.

Štverala sa do kopca a zakopávala o všetko, čo nemohla obísť. Prsty pritláčala k rane na nohe. Stále sa z nej rinula krv.

Medzi stromami sa pred ňou vynorila kruhová strieška čínskeho pavilónu. Pri pohľade na malú spustnutú pagodu ju premkla nevysvetliteľná úľava.

Dych sa jej zasekol, keď sa neďaleko za ňou znovu ozvalo pišťanie. V hrdle jej narástla guča a von sa predral tichučký fikat. Predstava, že veľké krídla ju opäť obľapajú, ju celú rozochvela aj v letnej horúčave.

„Radana!“ ozvalo sa z pavilónu. „Idi sjuda!“

Z tieňa ošarpaných stien na ňu rúzne kývala akási vycivená blondína. Pohľad mala taký dôverný, akoby sa poznali už roky. Radana si však bola istá, že ju v živote nestretla. No keď si mala zvoliť medzi tým, čo jej bolo v päťach, a niekým, kto jej chcel zrejme pomôcť, nemala nad čím uvažovať.

Dotackala sa k pavilónu a ženu si rýchlo prehliadla aj zblízka. Vyzerala strhane ako narkomanka a zároveň nebezpečne ako zločinec. Radana takmer ľutovala, že nebežala ďalej.

Stvora schmatla rozklepané dievča za lakeť a bez vysvetlenia mu na ruku navliekla kovový náramok. Silno ho potiahla k sebe a tlačila ho k zemi.

„Pekelné tróny, si zranená,“ zahromžila. „Sadaj! A nevychádzaj z kruhu, rozumieš? Nevystřč z neho ani len prst!“

Kruh. Radana naň ticho zízala. Bol nakreslený kriedou a ona čupela v jeho prostriedku. Žena sa skrčila tiež a rýchlo na jeho vnútorný okraj dopisovala symboly s nespočetnými slučkami a ostrými lomami.

Zlostné pišťanie zaznelo oveľa bližšie ako naposledy. Radana sa strhla, no vnútri kruhu sa cítila bezpečne. Objala si kolená, stále tlačiac na ranu. Žena sa k nej po chvíľke zvrtila a agresívnym pohybom natrhla lem svojho trička. Šklbala zaň, kým v ruke nemala pás látky.

„Ukáž,“ povedala prekvapivo jemne a načiahla sa k Radane. Nohu jej pevne obviazala, aby aspoň zastavila krvácanie. Bola až usvedčujúco zručná.

Zahľadeli sa jedna druhej do očí.

„Som Nataša,“ povedala. „Mrzí ma, že sme v tejto situácii. Bola len náhoda, že Ťa našiel.“

Pavilónom otriasol ryk.

„Teraz ma na okamih ospravedlň,“ povedala Nataša. „Istá namrzená existencia požaduje moje služby.“ Obrátila sa dopredu.

Radana vykúkala spoza jej ostrého pleca a všemožne sa snažila porozumieť.

Do vysušenej trávy pred pavilónom sa zniesol drozd. Otvoril zobáčik, no namiesto spevu sa z neho vydral ohlušujúci pazvuk.

„Čo je to?“ vydýchla Radana roztrasene. Držala sa blízko pri kamennej podlahe. Najradšej by sa ňou dala pohltiť.

„Večná existencia,“ informovala ju Nataša. „Z temnej strany spektra. Normálne sa zdržiavajú vo sférach, ale občas si zaskočia aj na tú zemskú.“

„Démoni!“ hlesla Radana.

„Presne tak.“

„Existujú!“

„Dobre, môžeš sa upokojiť. So mnou sa ti nič nestane. Som démonologička druhého stupňa a vyslali ma, aby som na teba dala...“

Vzduchom zasvišťal červený výboj energie. S rachotom vrazil do strechy a celú ju odtrhol.

Vypľul ho démon, a kým zo zdevastovanej pagody opadávali posledné uvoľnené kusy materiálu, skackal v tráve a tváril sa, že je milý vtáčik.

Natašu padajúce kamene netrápili. Nekrčila sa a nechránila si hlavu ako Radana. Stála na rovných nohách a hrozivým pohľadom démona uisťovala, že to už prehnal.

„Rob niečo, lebo nás tu pochová!“ zapípala Radana.

Démonologička sa však nemala k činu. Nereagovala ani pri ďalšom výbuchu, ktorý roztrhal bok pavilónu a donútil Radanu hystericky sa rozrumádzgať.

„Nataša!“ volala na šialenú ženskú. „Musíme ujsť!“

„Ani sa nepohneš!“

Radana zaťala päsť, do hlavy jej stúpila horúčava. „Nemienim tu zomrieť! Ak ty áno, nič ma do toho nie je!“

Zovreté ruky sa jej nasilu ohli za chrbtom a do pleca jej zatlačilo koleno. Prišpendlilo ju k špinavému kameňu.

„Za kruh nepôjdeš,“ zavrčala Nataša blízko pri jej uchu. „Prestaň vyvádzať a nič sa ti nestane. Len vydrž.“

Znášali ďalšie explózie. Cez kriedovú hranicu však žiadny útok neprenikol. Aj keď boli výboje energie dobre mierené, narážali na neviditeľnú stenu a so syčaním sa rozplývali.

Nataša neriskovala, že Radana znovu spanikári. Pevne ju zvierala a oprašovala jej z vlasov a chrbta kusy omietky. Chránila ju vlastným telom. Občas jej niečo upokojujúco zahúdla.

„Nedokážeš ho odohnať? Naozaj nemôžeš nič urobiť?“
„Keby som si na pomoc privolala démona, ochranné runy by neboli také účinné. S privolávacími sa trochu bijú. A tebe sa nemôže nič stať. Vyrazili by ma - v lepšom prípade.“

„Tak na čo čakáme?“ spýtala sa Radana trasľavým hlasom. „Myslíš, že si len tak odletíš?“

Nataša sa krátko zachechtala. „To ťažko.“ Zdvihla hlavu a uprene sa zahľadela cez dieru v stene. „Aspoň nie dobrovoľne.“

„Vravela si, že sem nič neprivoláš,“ vyhrkla Radana ihneď.

„Ja nie, ty hrdinka.“ Z prašnej zeme pred zrúcaninou sa zdvihla tlaková vlna. Aj keď sa démon rýchlo zväčšil a zaprel sa do stromov, zmietla ho so strašidelnou silou. „No Elias áno.“

Na kopci sa zjavil mladík. Zastal, aby si po behu vydýchol, a utrel si z čela pot. Keď zbadal Natašu, širokársky sa usmial. „Videla si to?“ zvolal. Zem okolo jeho nôh sa vlnila, akoby zmenila skupenstvo.

„Kde si toľko trčal?!“ zahrnela Nataša. „Videl si tie sprosté kamene, čo nás tu skoro zavalili?“

Pribehol k troskám.

„Nataša, neblázni. Veď ste celé.“ Natiahol pomocnú ruku navlečenú v ochrannej rukavici. Démonologička sa jej so šomraním chytila. Keď vyliezla spomedzi kameňov, podal ju aj Radane.

„Zdravím. Som Elias. Veľmi rád ťa spoznávam.“ Napoly ju ťahal, napoly zdvíhal, až sa aj ona bezpečne dostala von. „Nataša sa už určite zmienila, ako nás teší, že môžeme byť tvoji sprievodcovia. Možno nevyzerá nadšene, ale fakt je.“

Radana sa mu vytrhla, aj keď vyzeral nesmierne milo. „Moji čo?“

Elias sa zamračene obzrel za Natašou. „Pokazil som to?“

Démonologička len prevrátila oči a pustila sa dolu kopcom, aby skontrolovala, či nebezpečenstvo naozaj pominulo.

„No...“ zamrmlal jej kolega trochu skleslo, „aj keď sme sa mali zoznámiť za iných okolností, som rád, že sme ti mohli pomôcť.“

„Áno, vážne vám ďakujem,“ vychrlila Radana. „Teraz idem domov. Aj mňa tešilo.“

Nečakala, čo jej na to odvetí. Vykročila naoko pokojne, no dolu svahom sa už rozbehla.

„Radana!“ ozvalo sa za ňou prekvapene.

Ani sa neobzrela. Náhlila sa parkom a pohľadom sa vyhýbala všetkým stromom, kríkom i húštinám, v ktorých by mohli číhať ostré zobáčiky.

Natrafila na ľudí. Najprv na staršieho pána, ktorý zmetal špinu z Diovej sochy, napokon na párik so psami. Hlavy troch dobermanov sa za ňou otočili, tak radšej ešte zrýchlila.

Vyčíňanie démona sa muselo ozývať široko-ďaleko, a predsa sa nikto nedivil, čo hluk spôsobil. Radana poplašene premýšľala, ako by odpovedala na otázky polície, keby ju zastavila. Videli by ju utekať priamo z dejiska, krvavú a splašenú. Pre Natašu a Eliasa by sa dostala do poriadneho problému. Ešte horšie by však dopadla, keby sa nezjavili vôbec.

Len čo na nich pomyslela, obaja sa vyrútili z bočného chodníčka. Nataša jej schmatla rameno a ihneď ju ťahala ďalej. „Teší nás, ako nesmierne oceňuješ našu snahu udržať ťa nažive.“

„Pusť!“ osopila sa na ňu Radana a mykla rukou. „Dajte mi pokoj!“

Priskočil k nej Elias a zahľadel sa na ňu úprimným povzbudivým pohľadom. „Radana, prosím ťa, ostaň s nami. Démon je ešte tu. Nie si v bezpečí.“

„Prečo ide po mne? A prečo ste tu vy? Čo sa to, do pekla, robí?“

„Dobre vieš, že nie si ako títo ľudia.“ Naširoko mávol rukou, čím sa zrejme snažil poukázať na obyvateľov Prahy. „Matka ti to povedala, však? Ani ona nie je veľmi všedná. O tvojom otcovi už vonkoncom nehovorím.“

„Sme úplne normálne,“ oponovala mu, aj keď mama jej čo-to vyzradila. „Ale toho chrapúňa, našťastie, nepoznám. Toto sa deje kvôli nemu?“

Nataša sa tak sústredila na sebakontrolu, až privierala oči. Od zlosti jej na čele pulzovala žilka. Zhlboka dýchala a nechala Eliasa, aby v rozhovore radšej pokračoval sám.

„Záleží mu na tom, aby si bola v bezpečí,“ povedal. „Preto poslal nás. Démon si všimol tvoju odlišnosť. Vidí v tebe vzácnu korisť. Poď už, prosím ťa. Nepodarilo sa nám ho zahnať späť do sfér, niekde sa tu potuluje.“

To Radane stačilo. Ak stále hrozilo nebezpečenstvo, nemienila sa ďalej vzpierať. Lenže démonológovia vykročili zlým smerom.

„Počkať! Ja bývam tam.“ Ukázala za seba, okraj parku bol už na dohľad. „Čo ak sa tomu mama rozbehne naproti? Príde a bude ma hľadať. Jej musíte pomôcť tiež.“

Nataša spustila tirádu nadávok.

„Ona ide sem? Si si istá?“ pýtal sa Elias rýchlo.

„Tá žena sa o seba postará,“ zavrčala Nataša. „Chrániť máme Radanu. Ideme!“ Opäť dievča schmatla a nekompromisne ho potiahla. Jej útle telo skrývalo neuveriteľnú silu.

„Nie!“ Radana sa zaprela, no nepomohlo to.

„Poď, ty jedna mulica!“

Elias krivil tvár a snažil sa Radane dohovoriť. Nedokázal použiť silu ako Nataša. „Tohto démona nezvládneme. Mýlili sme sa. Len sa s nami hrá. Musíme ťa dostať do núdzového úkrytu. Ochranné kruhy nepostačia.“

„Nie!“ zakričala zúrivo. „Pustite ma!“

Ruky z nej skĺzli.

Obaja démonológovia ostali stáť a udivene na Radanu hľadeli.

„Ja...“ ozval sa Elias ako prvý. „Ja jej teda pôjdem naproti a privediem ju.“ Pozrel na Natašu. „Netvár sa tak. Dobre vieš, že ak sa Viki niečo stane, v spoločenstve sme skončili.“

Chlácholivo potľapkal Radanu po chrbte a venoval jej úsmev. „Hneď som späť,“ povedal a než odbehol, ešte raz krátko pozrel na Natašu.

„Poďme,“ povzdychla si smerom k Radane, keď zmizol medzi stromami.

Keby sa na ňu démonologička oborila znovu, možno by sa napriek víťazstvu nemusela cítiť tak mizerne.

Radana sedela v pivnici pod Strahovským kláštorom a durdila sa. Studený vzduch bol po horúčave, čo vládla vonku, neobyčajne príjemný, no tvrdá podlaha pod zadkom marila všetko pohodlie. Objímala si krvavé kolená, pohľad zapichnutý do Nataše. Tá sa len pokojne opierala o dvere a sem-tam na Radanu pozrela, aby sa uistila, či ju netreba priviazať.

Démonologička jej prezradila, že v stenách boli ukryté mocné starobylé runy. Ich významy a spôsob zápisu sa stratili v čase, a preto ich už nebolo možné zhotoviť. Ich ochrana sa dala využívať len tam, kam ich pred stáročiami umiestnili predošlé generácie.

„Keď sem Elias a mama prídu, ostaneme tu trčať do konca života?“ zadudrala Radana.

„Kdeže. Trčať tu môžeme len do konca leta. V septembri musíš byť v Innsbrucku. Spoločenstvo bude po dlhom čase zaúčať nových démonológov. Ak sa za pár týždňov naučíš nebyť hysterická, môžeš byť medzi nimi. Dovtedy nám zo spoločenstva nejakú pomoc isto pošlú.“

Radane sa zdalo, že azda zle počuje. Zovrelo jej žalúdok. Tá ženská mohla rovno zabudnúť, že s ňou niekam pôjde. Netušila, koľko úsilia ju stálo dostať sa na univerzitu v Prahe.

Prečistila si hrdlo, aby mohla lepšie ovládať svoj tón. „Je to lákavá ponuka, ale už dávno som sa rozhodla, že ostanem doma. Mám tu mamu a spolu s priateľom už rok študujem medicínu. No určite to ešte zvážim.“

Nemohla sa dočkať chvíle, keď bude katastrofa zažehnaná a obaja zmiznú tam, odkiaľ prišli. Za pomoc im bola vďačná, no do žiadnej sekty sa nechystala pridať ani náhodou.

Natašin prenikavý pohľad poľahky odhalil jej postoj. Vyrývať nezačala hneď. Najskôr skúsila vlúdny úsmev. Na jej ostrej tvári vyzeral skôr strašidelne. „Chceš byť lekárka? A to už prečo?“

„Moja mama je zdravotná sestra. Často mi hovorí o ľudoch, ktorým nevie pomôcť. Situácia v krajine je otrasná. Keby som mala dosť peňazí, otvorila by som súkromnú nemocnicu prístupnú pre každého.“

„Nádherne,“ predniesla precítene Nataša. „Po celoživotnej drine by si mala jedinou nemocnicu, ktorá by zachránila pár feťákov a pijanov.“ Začala si tľapkať po nohaviciach. „Kde len mám tie hlúpe vreckovky?“

Radana zrazila obočie. „Velebenie diabla a všetkých jeho detí je určite oveľa vznešenejšie.“

Nataša sa len uškrnula. „Možno zničím tvoje krásne predstavy o jedení ľudských srdiec a vyvolávaní duší mŕtvych, ale démonológ je povolanie ako každé iné. Sme len špecializovaní prostredníci. Vieme odovzdať bolesť zuba existencii, čo bolesť pojedá ako potravu, a vymeniť ju za zdravie alebo čas alebo hmotnú cennosť. Vymieňame všetko, čoho majú ľudia dostatok, za niečo, čo im chýba. Uzatvárame zmluvy výhodné pre obe strany.“

Radana spozornela. „Viete ľudí zbaviť bolesti?“ uisťovala sa ohromene. „A čo chorôb?“

Odpoveďou jej bol víťazný úsmev. „Nevieš si ani len predstaviť, čo všetko naše spoločenstvo dokáže.“

Nataša sa zvrtila a odstúpila od ťažkých dverí. Reflex jej trhol rukou k vrecku, v ktorom nosila kriedy.

„Čo je?“ Radana sa vyškriabala na nohy. Silno ju pichlo v rane. „Počuješ ich? Už idú?“

Nataša zdvihla ruku, aby ju umlčala. Pomaly pritlačila ucho ku kovu a zatvorila oči.

Tichom sa predralo vysoké zapípanie a nasledoval náraz. Nataša odskočila od dverí a Radane pri tom hluku skoro vyletelo srdce z tela.

Znovu nastalo ticho. Počuť bolo len dva zrýchlené dychy. Radana sa pomaly posunula k Nataši a zovrela jej ruku. Keď sa pivnicou rozľahli tri zabúchania, dievča sa trikrát myklo.

„Otvorte,“ zasipel hlas.

Démonologička nestratila hlavu. Odtlačila Radanu dozadu a šepala jej: „Neboj sa, nemôže vojsť. Buď ticho a nechaj to na mňa.“

„Nataša!“ vyhrkla za ňou potichu, keď žena zamierila rovno ku dverám. Odsunula závoru, no neotvorila ich. „Kto si?“ spýtala sa pevným hlasom. „Cudzím sa neotvára.“

„A načo to chceš vedieť, pani Nataša?“ odpovedal démon. „Nemáš zmluvu s nikým, kto by ma odohnal.“

„Poznáš postup. Hneď ako ťa identifikujem, informujem Ústredie a to nám pošle posily.“ Nataša vytrhla dvere a Radana konečne uvidela, čo za nimi čakalo. Popukaná socha boha Dia blokovala únikovú cestu a prázdnyimi kamennými očami zízala na Natašu.

„Síra,“ povedala posmešne a potiahla nosom. Zovrela päšť za chrptom a potom Radane rýchlo ukázala palec. Stočila ho dole. Mali problém. „Spravil si chybu, Zeus. Zhmot-

ňovať sa do podôb božstiev je výsadou najvyšších hierarchií. No ak sa pokojne vrátiš medzi svojich druhotriednych sírových kamošov, možno si to nechám pre seba.“

„Sírou ma zalial tvoj psík, pani Nataša,“ sipela socha bez toho, aby sa pohla. „Už vieš, odkiaľ som prišiel. Vystrč von toho netvora a ja odpustím tvojmu bezočivému jazyku. Alebo si so sebou vezmem aj ten.“

Aj démonologička sa zmenila na sochu. Chladnú, pevnú a nepoddajnú. „To dievča ti nedám za nič na svete.“

„Uvidíme,“ zasipel Zeus.

Zaznelo dunivé prasknutie a socha zmizla.

Radana vyvalovala oči.

Zmizla!

Obe chvíľu iba stáli v novom tichu.

„Čo sa stalo?“ prerušila ho Radana roztraseným hlasom. „Kam odišiel?“ Zlé tušenie sa jej takmer vzápätí potvrdilo.

„Išiel po nich, Radana. Chce nás dostať von.“

Démonologička si silno pritlačila palec o ostrý hrot na svojom opasku a poslednú runu dopísala krvou. S istotou človeka, ktorý sa svojmu remeslu venuje už určitý čas, jasne vyslovila: „Pozývam Ťa.“

Nič čudné sa nedialo. Zrejme si to myslela aj Nataša, pretože prehovorila znovu. Tón mala o poznanie nepríjemnejší. „Pod' už, pozývam Ťa! Sme v totálnej kaši a ty ešte zdržuješ. To ti mám zorganizovať uvítaciu párty?“

Radana si nebola istá, či by ostatní démonológovia považovali jej privolávanie za profesionálne. No zdalo sa, že zaberá.

Zacítila hnilobu. Pach vlhkej plesne jej vytlačil z nosa síru, ktorú do pivnice vniesla socha.

Uvedomila si, že vedľa nej niečo sedí. Zvreskla. Odskočila k stene a ostala vyplašene civieť na to zjavenie.

„Nič ti nespraví,“ povedala jej Nataša. Obrátila sa k démonovi. „Vitaj. Poď rýchlo sem.“

Čierna šmucha neurčitej hmoty sa hladko posunula bližšie k nej. Mala očividný tvar človeka, no tvár či iné detaily sa na nej nedali rozoznať. Vyzerala desivo. Ako trojrozmerný precitnutý tieň poľfkaný lesknúcim sa tušom.

„Núdzová správa pre vodcu,“ vravela tvorovi Nataša. „Neidentifikovaný démon vyššej triedy. Démonológ a kráľovná v smrteľnom ohrození.“

Škaredý démon sa zavrteľ a začal syčať: „Do Ústredia. Núdzová správa pre vodcu. Neidentifikovaný démon vyššej triedy. Démonológ a kráľovná v smrteľnom ohrození. Praha, pani Nataša, druhý stupeň.“

Nataša netrpezlivo prikývla a tieň sa rozplynul.

„Ako dlho potrvá, kým prídu?“ spýtala sa Radana nešťastne. Hneď ako démonický posol zmizol, znovu podišla k Nataši. „Čo bude zatiaľ s Eliasom a mojou mamou?“

S nimi sa spojiť nedalo. Podľa Nataše mobilný signál rušil démon. Eliasovi nebolo možné ani poslať správu ako spoločenstvu, pretože si určite zostrojil kruh s najsilnejšími ochrannými runami. Ak ich nechcel oslabiť, démona privolať nemohol.

„Neboj sa, budú rýchli a oboch určite zachránia,“ odvetila Nataša automaticky.

„No kde teraz tí démonológovia sú?“ nedalo Radane.

„V Innsbrucku. Ale to nič,“ pokračovala, keď zbadala v tvári dievčaťa zdesenie. „Použijú priechod cez sféry. Tak je to len chvíľka. Spoločenstvo vytvorilo skratky do všetkých kľúčových miest na svete.“

„No nehovor,“ vyrazilo z Radany spolu s krátkym zúfalým smiechom. Zviezla sa na zem. „Prečo sa na komunikáciu vlastne používa takýto oný? To vážne nie je iný spôsob?“

„Je to sivý posol,“ poučila ju Nataša. „Používa sa pre bezpečnosť. Takto správu nikto nezachytí a dostane sa iba

tam, kam má. Okrem toho posol reprodukuje jej význam, nie zvuk, ktorý počul. Aj keď som mu správu nadiktovala v ruštine, zopakuje ju po nemecky.“

„Ehm... hovoríš po česky, Nataša.“

Démonologičke sa na meravej tvári zjavil chabý úsmev. „To sa ti možno zdá. Pre toto.“ Zdvihla ruku. Na tenučkú zápästí jej žiaril náramok, aký predtým navliekla aj Radane.

„Komunikátor. Funguje na základe našej životnej energie. Vynašiel ho výnimočný muž. Hovorím vo svojej rodnej reči, ale ty počuješ tú svoju. Prenáša význam. Rovnako ako poslík.“ Pohládila náramok prstom tak nežne, akoby bol darom od jej milenca. „Nádherne dielo.“

Radana nad toľkými novinkami len pokrútila hlavou a ťažko si povzdychla. Viac sa nevypytovala. Nezaujímal ju nič z Natašinho brutálneho sveta. Potrebovala vedieť jedine to, že pomoc je už na ceste a jej mama bude zase v bezpečí.

Ponorila sa do svojich obáv a v tichosti sa zhrýzala. Ani Nataša nebola situáciou nadšená. Belasé oči upierala na dvere úkrytu, akoby cez ne najradšej vybehla von. Aj ona tam niekde mala blízku osobu, ktorej hrozili strašné veci.

Prešlo desať minút. Posol sa nevracal.

Radana sa pomrvila a na Natašu pokukávala čoraz častejšie. Žena ju ignorovala a stále hľadela na dvere. Výraz mala prísny. Bola vystretá a napätá, pripravená vyraziť v ktoromkoľvek okamihu.

„Nataša, ako dlho...“

„Vydrž ešte,“ odvetila britko. Keď začula vlastný tón, spravila grimasu a prinútila sa ho zmeniť. „Určite robia, čo sa dá. Dáme im ešte chvíľu, dobre? O matku sa neboj. Elias na ňu dá pozor ako ja na teba. Keby ho démon premohol, už by nám to s radosťou oznámil.“

Akosi sa jej podarilo dievča upokojiť. Uverilo jej a sčasti za to mohol aj jeho vnútorný hlas. Tomu dôverovalo